

CARTEA DE DINAINTE

GABRIELA BOTICI
în dialog cu
LIVIU IOAN STOICIU

(cu pagini de jurnal și poeme inedite, texte de frontieră;
restituiri)

LIMES
2026

„Notă explicativă” la CARTEA DE DINAINTE – Liviu Ioan Stoiciu / 5

PARTEA ÎNTÂI. Convorbiri cordiale, interpretări, exerciții / 7

- I. Începuturi / 9
- II. Mărturia unui început / 11
- III. O zi de jurnal la distanță de 50 de ani / 13
- IV. Publicul cititor / 19
- V. Literatura română înainte și după căderea comunismului / 22
- VI. Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu” / 29
- VII. Evenimentele din perioada 16 - 22 decembrie 1989 / 33
- VIII. Crăciunul în regimul comunist / 50
- IX. Mama / 53
- X. Ce este moartea? / 57
- XI. Literatura, *povară pe umeri?* / 64
- XII. Călătorie în perioada boemă / 70
- XIII. Viața de militar / 79
- XIV. O căsnicie reușită / 85
- XV. Nicolae Manolescu / 97
- XVI. (Alex Ștefănescu) / 107
- XVII. Nicolae Steinhardt / 112
- XVIII. Premiul Național pentru Poezie „Lucian Blaga” - Opera Omnia / 116
- XIX. Locul generației optzeci în anul 2024 / 118
- XX. Festivalul Internațional „Poezia la Iași” - ediția a X-a. Conflictul dintre generații / 129
- XXI. Valoarea literară a operelor în familie / 133
- XXII. Festivalul Internațional de Literatură „Poezia – Port la Dunăre” / 137
- XXIII. Literatura după 1989 / 141
- XXIV. „La fanion” / 145
- XXV. La Casa Scriitorilor din Neptun / 151
- XXVI. „Inima de raze” / 167
- XXVII. „Stricarea frumuseții” / 171
- XXVIII. „Când memoria va reveni” / 175
- XXIX. „O lume paralelă” / 180
- XXX. „Poeme aristocrate” / 186
- XXXI. „Singurătatea colectivă” / 190
- XXXII. Scurt popas în 1997 / 194
- XXXIII. „Poemul animal (Crepuscular)” / 202
- XXXIV. „Grijania” / 207

PARTEA A DOUA. Rememorare a anilor 1973, 1974, 1975, 1976 / 223

Anul 1973 (Anul 23-LIS) / 225

Anul 1974 (Anul 24-LIS) / 287

Anul 1975 (Anul 25-LIS) / 359

Anul 1976 (Anul 26-LIS) / 421

Anul 2025 (Anul 75-LIS) / 473

PARTEA A TREIA. 88+3 (o recapitulare) / 481

Pe scurt (în concluzie) / 483

De ce / 528

Fișa biobibliografică Gabriela Botici / 531

Fișa biobibliografică Liviu Ioan Stoiciu / 532

ALBUM FOTO / 541

Începuturi

Gabriela Botici: *1) Stimate domnule Liviu Ioan Stoiciu, vă numărați printre nemuritorii care au desăvârșit cuvântul. Și, dacă e ceva care poate să spargă barierele timpului, acela este cuvântul. Dar puterea cuvântului se plătește greu de către creatorul lui. Toate sentimentele evocate se trăiesc cu o intensitate imensă, durerea simțită este durerea întregii lumi ce apasă pe umerii unui singur om, care, cu toate puterile, luptă pentru a înăbuși energiile negative, pentru suprimarea răului. Cuvintele sunt energie pură născută din sufletul celui care le scrie.*

Cum totul se naște din dragoste și durere, după părerea mea, la fel se naște și cuvântul. O frumoasă poveste de dragoste între două entități aflate într-un singur trup, vocea poetului și vocea divină.

După părerea mea, Dumnezeu vine să se așeze în sufletul omului atunci când crede că este nevoie de El. Ne sunt asistate și încărcate de har cuvintele, gesturile, gândirea. Credeți în vocea divină? Ce părere aveți despre această teorie?

Dar, cum întotdeauna într-o poveste de dragoste cineva face primul pas, curiozitatea mea este cine a făcut primul pas în această frumoasă simbioză. Ați dorit-o, ați căutat-o, ați implorat-o, ați întâlnit-o întâmplător, sau ea a făcut primul pas înspre dumneavoastră? Puteți descrie emoțiile primei întâlniri? Cum este această relație la 56 de ani de la prima întâlnire?

Liviu Ioan Stoiciu: Mă iertați, trebuie relativizat cuvântul „nemuritorii” din întrebarea dumneavoastră („vă numărați printre nemuritorii care au desăvârșit cuvântul”), eventual poate fi interpretat în genul „printre cei care au desăvârșit cuvântul”, deși și chestiunea desăvârșirii cuvântului e discutabilă pentru mine... Scriu spontan, „așa cum vine” (și dacă fiecare dintre noi are în el o sămânță a divinității și ce scriu e „încărcat de har”, cum spuneți, atunci vocea divinității se aude și prin mine, „natural”). Sunt un muritor de rând care s-a trezit de la un moment dat că scrie poezii (am o poezie de dragoste păstrată întâmplător în sertar, scrisă la 11 ani). Cine n-a scris în viața lui o poezie? Întrebare retorică, pusă de dragul întrebării. La 11 ani (1961) eu am avut parte de un eveniment personal care ar putea să stânjenească dialogul nostru: locuiam la Cantonul 248, halta CFR Adjudu Vechi (regiunea Bacău;

cantonul, locuință de serviciu a tatălui meu, șef la întreținere de căi ferate, era la doi kilometri de comuna Adjudu Vechi și patru kilometri de orașul Adjud), la câmpie. Cantonul era înconjurat de „bucăți” (terenuri agricole; grădini ale țăranilor din comuna Adjudu Vechi) cu viță de vie, mai ales (cu prepelece de pază), cu pomi fructiferi, pepeni și tot felul de legume. Într-un prepeleac era și o domnișoară mai mare cu zece ani decât mine, la 21 de ani, de care probabil m-am îndrăgostit și care m-a... dezvirginat, pardon de expresie. Cu siguranță, poezia scrisă la 11 ani îi era dedicată ei. Am mai fost întrebat ce anume a declanșat creația literară de început, am răspuns că unul din motive ar fi putut fi și acest „eveniment personal”, că s-au tulburat în mine substanțele chimice (ca la orice îndrăgostit) și am reacționat intuitiv, accidental, și prin versuri... Am scris cu adevărat de la 14 ani (1964), când am început să „editez” reviste ale mele (scrise de mână pe file A 3 îndoite, șapte titluri de „reviste”), în care „publicam” poezii, proză, teatru, interviuri, știri, publicistică, jurnal, *creații* ale mele, le puteți pune în ghilimele (intercalam desene și ilustrații, cu titluri de mărimi diferite; ca la o adevărată revistă). De la 14 ani scriu „gen profesionist, regulat” (deci, trebuia să „umplu” aceste reviste cu „creații” ale mele), n-aveam de ales. Nu știu ce a declanșat atunci această explozie legată de scris – probabil mutarea mea la oraș în clasa a VII-a (am fost dat la șase ani la școală) și apoi intrarea la liceul teoretic din Adjud (capitală de raion pe atunci, în cadrul regiunii Bacău) și frecventarea bibliotecii orășenești. În casă nu aveam cărți de literatură. De la 14 ani scriu „fără încetare” până azi, fără să forțez în vreun fel – e un scris care vine de la sine, când vine. Scriu dintotdeauna pentru sertar. Dacă la 14 ani aveam vocația scrisului și vocația are legătură cu „vocea interioară divină”, atunci mă închin și spun că probabil ea mă tot ține în priză.

Mărturia unui început

II) Ați precizat că ați păstrat, întâmplător, prima poezie pe care ați scris-o la 11 ani. Curiozitatea feminină mă împinge să vă întreb dacă această poezie se regăsește printre poeziile publicate la debutul publicistic (care s-a produs, în 1967, în pagina literară a ziarului regiunii Bacău, Steagul Roșu), sau, mărturia unui început, stă ascunsă într-un sertar de 62 de ani?

Mi-a atras atenția faptul că ați menționat de două ori cuvântul „sertar”, prima dată ca un loc ascuns de ochii cititorilor, sau așa am l-am perceput eu, iar a doua oară ați menționat că „Scriu dintotdeauna pentru sertar”, afirmație care nu mă lămurește deoarece, în viziunea mea, are o aură de mister. Ce sens acordați acestei afirmații? Toate creațiile dumneavoastră trec la început prin „sertar” sau doar anumite creații? Care este povestea „Sertarului”?

Îmi place să păstrez ceea ce scriu, dar nu întotdeauna reușesc – m-am tot mutat dintr-un loc în altul în prima tinerețe (la gazde, în localități diferite) și am pierdut, abandonat manuscrite și cărți cumpărate. Poezia de la 11 ani s-a păstrat întâmplător, are doar valoare sentimentală, dacă pot să spun așa. N-am puterea să mai răscolesc în „arhiva” mea, să o recitesc azi. Scriam naiv. Pentru mine, la acea vârstă conta doar genul de poezii care apăreau în manualele școlare, „clasici pe înțeles”, Coșbuc mă „influența”. Eram elev în Adjudu Vechi, la 2 kilometri de Cantonul 248, Halta CFR a comunei, izolat. După ce am venit în liceu la oraș, la Adjud, am dat de gustul poeziei „moderne” (frecventam biblioteca de aici) – poemul pe care îl consider a fi debutul meu cu versuri în presă, de la 17 ani, din pagina literară a ziarului regiunii Bacău (regiune de care aparținea raionul Adjud), *Steagul roșu*, era „influențat” de Bacovia, eram la alt nivel al receptării. La fel e poemul apărut în revista de cultură *Tomis*, la Constanța, în același an 1967. De fapt, trebuie să pun sub semnul întrebării și azi debutul meu în reviste – fiindcă în anii liceului trimiteam la Poșta redacției la mai toate revistele de cultură care apăreau, pe care nu le puteam urmări număr de număr (nu veneau toate la chioșcurile din Adjud). Nu e exclus să fi debutat în alte reviste, în alți ani... Vă dați seama, poezia de la 11 ani (1961) n-are nici o legătură cu debutul meu din presă din 1967. Am luat aminte, în timp, că debutul meu

în poezie, proză, teatru, jurnal, publicistică a avut loc în „revistele mele” scrise de mână (care aveau cititori în liceu, de la colegi la profesori, plus cunoștințe și rude; aveau preț, pe unele le vindeam), scoase din 1965, să mă refer la cele ce le mai am în „arhivă” (mi-ar fi de folos să le regăsesc, mi-au fost cerute de un cercetător, am găsit câteva numere, unde or fi toate? Am o problemă din 2014, am lăsat documente personale la casa părintească, la Adjud, unde locuiește fratele meu, Marian, și am documente la București, unde am domiciliul stabil; extrem de rar mai trec pe la București, și mai rar la casa părintească la Adjud; stau la Brașov cam tot timpul, deși sunt cu viză flotantă). În 2008 mi-a apărut un volum (de 476 de pagini) intitulat **Cartea zădărniceii**, în care vorbesc și de începuturile literare, cu poeme, proză, jurnal, publicistică ale mele de la 15 la 23 de ani, ar merita să le recitesc. Într-una din „revistele” mele intitulată *Sagitta* Nr. 2 / Joi, 10 iunie 1965 „rememoram”, între altele: „La 11 ani am scris poezii de dragoste și am căzut în păcatul de la începutul lumii, nu vă spun care”.

În legătură cu „Sertarul”. Am scris dintotdeauna pentru sertar, o tot repet. Am scris „așa cum a venit”, numai „exerciții” (în versuri sau proză sau teatru), fără să am pe cap vreo presiune, că sunt neinspirat, că n-are valoare ceea ce scriu. Poemul scris azi ar putea să moară pentru totdeauna în sertar dacă nu-mi mai spune nimic la recitare. Recitirea unui poem are loc după o lungă perioadă de stat în sertar, cam la zece ani mă mai uit peste ce am scris azi. Mai exact, păstrez textele originale scrise în sertar până la un moment dat, când simt impulsul să scot o carte nouă (selecția e extrem de dură; poemele care rămân în sertar după recitare, necuprinse în volum, le public în reviste literare, la o adică, dacă mi se cere o colaborare; sunt și poeme de sertar care nu pot fi date publicității, fiind nule din punctul meu actual de vedere; e curios că gustul receptării poemelor mele învechite în sertar se schimbă de la un an la altul, le reevaluez diferit, n-am nici o explicație cum de e posibil să-mi placă azi un poem vechi care acum un an nu mi-a plăcut la recitare)... Ceea ce nu am publicat în cărți sau în reviste e în sertar. Am acum în sertar poeme vechi și noi, proză (și scurtă), texte de frontieră, jurnal „cât încap” (mi-ar trebui un raft mare de bibliotecă să-l public; nu-l voi publica niciodată). O caracteristică a „operei” mele e fragmentarismul (nu numai în poezie, am publicat 18 volume de poeme originale, în care nu se repetă vreun poem, ci și în cele șase romane publicate, sau în teatru, în memorialistică) - el caracterizează și sertarul, ceea ce nu am publicat (lasă că s-au adunat colaborările în timp la ziare și reviste, publicistică, eseistică, interviuri, aș putea să scot cărți consistente cu ele).

O zi de jurnal la distanță de 50 de ani

III) M-ați făcut curioasă cu privire la revista Sagitta. Îmi declar dorința de a reda, în această carte de convorbiri, cel puțin o pagină din această revistă. Poate chiar din anul 1967, anul dumneavoastră de debut. Îmi doresc foarte mult să reușiți recuperarea acesteia.

Ați menționat, la un moment dat, că sunteți pasionat să vă așterneți gândurile și sentimentele într-un jurnal (citez: „jurnal cât încape”) și că ați avea nevoie de un raft mare de bibliotecă să-l publicați. Ceea ce „m-a pus pe gânduri” a fost faptul că ați mărturisit că nu-l veți publica niciodată. De ce ați făcut această afirmație? Doar din considerentul volumului? Ați fi dispus să redați o zi din viața dumneavoastră din primul an în care ați început acest jurnal, și, apoi, să redați o zi la 50 de ani distanță? Sunt convinsă că cititorilor le-ar plăcea această călătorie în timp.

Care este sentimentul dominant pe care-l percepeți în momentul în care scrieți în acest jurnal? Aveți un moment preferat al zilei în care dați drumul gândurilor pe albul tăcut al hârtiei?

Jurnalul meu n-are decât valoare sentimentală, e scris numai pentru rememorare (la o adică, dacă am o problemă, apelez la jurnal să văd ce am făcut într-o zi, altfel uitată), să-mi amintesc prin ce am trecut de-a lungul vieții, zi de zi, fără pretenții literare (ba chiar exclud orice gen de literaturizare a evenimentelor personale). Consemnez „sec”, noaptea, înainte de culcare (mă culc de regulă în jur de ora 1 sau 2), pe scurt, ce mi s-a întâmplat peste zi. Jurnalul ar trebui să rămână în sertar. Dar am publicat pagini de jurnal, cărți (jurnal scris de mână, mărunț, pe registre cu file îndoite; sau pe agende), de curiozitate, una e intitulată **Ajuns din urmă. Poemul-jurnal / jurnalul-poem** (Editura Junimea, 2017), de exemplu. Într-o notă, am subliniat de ce l-am publicat: *Jurnalul-poem. Poemul alege ziua de jurnal. Ziua în care poemul a fost scris. Poeme inedite, rămase în sertar, nepublicate în volume, asemenea jurnalului. Jurnalul e și el scris de mână, într-un registru masiv. Poeme și pagini de jurnal cuprinse între 7 martie 1987 și 24 iulie 1988, eșantioane. Poeme obsedate de sentimentul ratării. Aveam 37-38 de ani, locuiam la Focșani, la bloc, alături de prozatoarea Doina Popa, soție, și de Laurențiu-Ion, fiu, la 11-12 ani, elev; eu eram bibliotecar la Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu” Vrancea – BJ, Doina Popa*

era funcționar la Liceul industrial 1, ISEH, din Focșani, avea 34-35 de ani. Se înțelege, o altă parte din poemele scrise în anii 1987 și 1988 au fost publicate în volume ale mele sau în reviste, rătăcite, uitate, ascunse, nu țin nici o socoteală a lor. Altfel, se poate și așa: să fie integrat jurnalul în fiecare poem și să se citească, natural, de la cap la coadă ca poem-jurnal; poem al timpului meu, al stărilor lui de suflet, real-biografic, postmodern. Nu e greu de fragmentat în versuri jurnalul, să intre în armonie cu poemul... Iar în 2022 am publicat jurnal din anul Revoluției (iulie-septembrie 1989), intitulat **De uz strict personal** (la aceeași editură), cu nota de început: *Transcriu pagini de jurnal dintr-un registru cu file „dictando” datat 1 iulie – 14 octombrie 1989. Pagini îndoite pe vertical la jumătate, scrise mărunț de mână pe două coloane, cu stiloul, cu cerneală neagră. „Jurnal confidențial LIS – de uz strict personal” e titlul acestui registru. În 1989 aveam 39 de ani, împliniți pe 19 februarie, locuiam la Focșani (la bloc, „pe colț”, la etajul 2, la o intersecție, pe Strada Bucegi) alături de prozatoarea Doina Popa, soție, și de Laurențiu-Ion, fiu, la 14 ani, elev; eu eram „oaia neagră” a autorităților (din cauza dosarului de urmărit informativ de la Securitate, deschis din 1981), bibliotecar la Biblioteca Județeană „Duiiliu Zamfirescu” Vrancea – prescurtată aici BJ, Doina Popa era funcționar la Liceul industrial 1, ISEH Focșani, la 35 de ani... Chiar așa scrie pe registrul-jurnal, ați reținut: **De uz strict personal** (nu uz public). Am publicat jurnalul la invitația expresă a directorului Editurii Junimea, Lucian Vasiliu (după ce a apărut serializat în revista pe care tot domnia sa o conducea, *Scriptor*; jurnalul a continuat să apară serializat până la începutul anului 2025 în revista *Scriptor*; jurnalul meu are pagini de mare interes istoric, din apropierea zilelor Revoluției din Decembrie). Acesta e jurnalul direct, la cald.*

În lista mea de cărți-jurnal pe care le-am publicat, e și alt gen de jurnal (în afară de acesta scris în direct, la cald, de care am pomenit până aici) – jurnal scris după epuizarea evenimentului (cu notații păstrate în timpul evenimentului; pot fi numite „memorialistică”), gen **Jurnalul unui martor (13-15 iunie 1990, Piața Universității, București)** – Editura Humanitas, 1992; sau cu pagini de jurnal „scris la rece”, indirect, cu documente adăugate post-jurnal și cu comentarii politice, gen **Jurnal stoic din anul Revoluției, urmat de Contrajurnal** – Editura Paralela 45, în anul 2002...

Ce interesant experiment jurnalier îmi propuneți să aduc pe tapet: o zi de jurnal la distanță de 50 de ani... Mulțumesc. Dinspre călătoria

aceasta în timp propusă de dumneavoastră, aleg jurnal din „revista” mea *Sagitta* (pe care o evidențiați) datat **26 iulie 1965**, când aveam 15 ani, și aceeași zi, fix peste 50 de ani, jurnal de zi, **26 iulie 2015**, când aveam 65 de ani. Sunt stranii coincidențe la amândouă, la nivel de alte planuri. La 15 ani, în 1965, eram mutat la Adjud (pe atunci capitală de raion, repet, în cadrul regiunii Bacău), la casa părintească de un an (aveam domiciliu stabil la Cantonul 248, Halta CFR Adjudu Vechi, la locuința de serviciu a tatălui meu, și locuiam flotant la casa părintească din Adjud, care era închiriată). Aveam 15 ani, în 1965, eram licean (în clasa a IX-a) la liceul teoretic din Adjud, în anul în care trebuia să dau examen pentru a intra la secția „umană” sau la secția „reală”, să continui alți doi ani de liceu (am terminat la „umană”, am luat diploma de bacalaureat la 17 ani, fiind dat la 6 ani la școală, vă reamintesc; pe atunci liceul începea cu clasa a VIII-a și se termina cu clasa a XI-a, patru ani; cu examen sever la intrarea în liceu). Iar peste 50 de ani, la 65 de ani ai mei, în 2015, când eram mutat de un an la Brașov (la casă proprietate personală, dar flotant) și locuiam în acte cu domiciliul stabil la București (în aceeași situație sunt și azi, când scriu aici). La 65 de ani m-am pensionat de la Uniunea Scriitorilor, de la redacția *Viața Românească* (dar am continuat să fiu angajat al ei „de la distanță, online” și după pensionare). La 15 ani „făceam” revistele mele scrise de mână la Adjud (printre cele șapte titluri era și *Sagitta*), iar la 65 de ani eram redactor la revista literară celebră *Viața Românească* (apare din 1906), la București...

La 15 ani, jurnal publicistic în „revista” mea, la Adjud, așadar:

Sagitta Nr. 4 / Luni, 26 iulie 1965:

Pagina 1: „Anunț – Începând cu dimineața zilei de 19 iulie, la Palatul R.P. Române s-a deschis cel de-al IX-lea Congres al P.C.R. Tov. Nicolae Ceaușescu, prim-secretar al C.C. al P.C.R. a proclamat la deschiderea congresului noua denumire a partidului. La congres au participat 56 delegații din țări socialiste și capitaliste, oameni ai muncii din diferite regiuni ale țării noastre, învățați și scriitori. Lucrările congresului au hotărât, printre altele, ca începând cu noul an școlar să se extindă gratuitatea manualelor și la învățământul mediu. A picat la țanc”...

Pagina 2: «La cererea Melei Stoiciu (surioara mea), despre Câmpulung Moldovenesc – orașul se întinde pe 7 kilometri, Câmpulung de Est (unde este și liceul militar „Ștefan cel Mare”, la care am dat eu examen și de unde am fugit) și Câmpulung Moldovenesc, orașul în sine, cu vechi tradiții. Câmpulung de Est are prăvălii dărăpănate, bodegi urâte (una, cu un felinar), o școală (casele sunt în majoritate de lemn, cu

acoperiș de tablă sau șindrilă). Câmpulung Moldovenesc are două școli, una medie, două cinematografe, câteva blocuri cu trei etaje, magazine moderne, case de cărămidă, are un depou C.F.R., o fabrică de lapte și face comerț cu „cartoafe” și fân. La nord trece apa Moldova, foarte repede, cu pești de munte (pescuitul e interzis la păstrăv). La 14 kilometri de oraș, urcând muntele Rarău, ajungi la cabana cu același nume».

Pagina 4, la rubrica *Știați că...*: „...Eu am tras azi pentru prima oară bilet la Loto și n-am câștigat nimic? Atâta pagubă, costă 2 lei. Tot săptămâna asta, însă, am jucat și la Pronosport și n-am câștigat nimic – alți 2 lei. Deci, 4 lei pierduți. Nu e în regulă”. Și:

„Am scris mai demult unchiului Leonard (*Nota LIS: Leonard e fratele lui tata, la București, familist, cu copil, mare iubăreț, a murit de tânăr, cancer la stomac*) și nu mi-a răspuns? Bravo lui – altădată o să-mi scrie el și eu n-o să-i răspund. Pe lângă unchiului Leonard, am scris și la Radio Moscova și nu mi-a răspuns – 6 lei dintr-un foc, nu e de glumit”. Plus: „Un joc-glumiță: Ce-ai văzut Nanițule? / Doi pui. De pupeze! / Cum făceau, Nanițule? / Hâța! Pârța!”

Peste fix 50 de ani, jurnal la 65 de ani ai mei. La Brașov, cu prozatoarea Doina Popa, născută în 1953, și cu fiul, Laurențiu-Ion, născut în 1975 (venit cu o prietenă a lui, Ana, să-și serbeze ziua de naștere, 25 iulie, la Brașov; el locuiește la București, are apartamentul lui cu scară interioară):

Duminică, 26 iulie 2015. Pus pe picioare la ora 10.45, trezit de la 8.45, Doina pleacă la biserică. Azi nu-mi mai schimb pansamentul la degetul drept arătător atât de vătămat, folosesc mai mult mâna stângă. Mă doare mai tare degetul mare de la mâna dreaptă, rănit și el (pe care l-am ignorat). După tabieturi, mănânc niște caise (mai târziu, cana cu semințe în chefir). Vin la birou, încerc să scriu un poem de mână, țin aiurea pixul, n-am nici un fel de inspirație, îl ratez (îl voi lăsa la prima mână, nu am chef azi să-l definitivez), e un poem de sertar, n-ar trebui să mă consum. Plătesc pe card regularizarea la GDF Suez Brașov, 66 de lei, e grozav. Am probleme cu laptopul, nu mai prinde internetul, Laurențiu îi dă de capăt (provizoriu). E cald dimineață, după-amiază intră soarele în nouri (la București e caniculă și azi). Plecăm (Doina, Laur, Ana) la Parcul Noua, prin pădure, fac poze cu aparatul nou foto, Samsung (adus de Laurențiu din SUA, am plătit, de necrezut, 1.200 de lei). Ne simțim grozav, la întoarcere mănâcăm din drum corcodușe coapte. Azi postez pe contul LIS Facebook două poze semnificative cu ziua de naștere a lui